Ч. 275. Неділя 24 (11) грудня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодинокое число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарні справи. — Палата панів. — Італіяньско-турецка війна. — Ворохобня в Хіні.

Комісия для справ урядничих полагоднла службову праґматику і приняла внесене пос. Вабера, після котрого закон має увійти в житє з діланем вступним від дня 1. січня 1912 р. Секцийний шеф Ґалецкий спротивив ся тому, покликуючи ся на складані вже заяви правительства, що вперед треба подбати про покрите та на увзагляднений вже одноразовий даток.

Коституцийна комісия перевела розділ рефератів; м. и. п. Яворский одержав реферат про внесене п. Заморского в справі одвічальности держави за шкоди, які заподіюють урядники, виконуючи власть, а п. Дашиньский реферат про внесене пос. Вітика про загальне рівне виборче право до галицкого сойму.

В фінансовій комісиї поновив був пос. Будзиновский внесене, щоб наради над податковими предложенями відложити до часу, коли фінансовій комісиї предложать проєкт домового податку або коли податкові предложеня полагодить податкова комісия. Коли се внесене в голосованю упало, вибрано ґенеральним референтом податків п. Штайнвендера; крім того вибрано референтів і корреферентів окремих податків та рішено зійти ся на слідуюче засіданє 19. лютого і від того часу радити постійно аж до нового скликаня палати.

На передпослідним засіданю палати панів, котре почало ся о год. 3 по пол., президент просив палату, щоби уповажнила его до зложеня бажань арх. Фридрихови, з приводу заручин его д ньки.

По полагодженю кількох менше важних законів мотивував пос. Бернрайтер в довшій промові своє внесене, аби комісия застановила ся специяльно над справою дорожнї та предложила внесеня, змагаючі до еї ухиленя. Бесїдник вказує на нечуваний зріст дорожнї та невідповідне відношене між зростом населеня і зростом его потреб, а з другої сторони між зростом продукциї металів, що находять ся в обігу як монета. Вказує відтак на теперішну митову торговельну систему яка спричинила таке підвисшене цін, що справа дорожнї прибрала ціну специяльно австрийску. Годі також забувати, що у нас є надмірний розвиток посередної торговлї. Отсе все разом насуває питане, чи не слід би було застановити ся над евентуальною зміною торговельної системи. Бесїдник обговорює також пасивний буджет торговельний Австриї, який в порівнаню з Німеччиною є застрашаючий.

Внесене п. Бернрайтера відослано до комісиї і по полагодженю кількох дрібних справ засіданє замкнено.

На вчерашнім засїданю приймила палата панів ухвалене палатою послів продовжене провізоричного реґуляміну палати послів на один рік, дальше закон о праві будівельнім і кілька дрібвійших законів ухвалених палатою послів.

О слідуючім засіданю палати президент повідомить членів письменно.

Дня 18 с. м. розпочали ся в Шанґаю мирові переговори поміж представителями цісарского правительства Танґшайом і вождами ворохобні. Танґшай прибув до Шанґаю анґлійским пароходом в товаристві великого почету, був торжественно принятий консулями держав і замешкав в невральнім домі Анґлійця Лїтля.

Конференция з ворохобними вождами потреває, здає ся, кілька днів а в Шанґаю панує пересьвідчене, що доведе до заключеня мира. Провідники ворохобні ставляють слідуючі условини: Усунене манджурскої династиї і утворене републики з Юаншікаєм як президентом і др. Сунятсеном як віцепрезидентом. В будучині мають бути президенти вибирані народним представництвом і будуть мати право іменованя членів кабінету. Юаншікай може бути вибраний вдруге, коли за ним заявить ся більшість.

Цісарскі сторонництва порішили, приняти всї жаданя ворохобників, противлять ся лише введеню формального републиканьского ладу. Домагають ся удержаня династиї, хоч би з властию виключно лише номінальною. Часть

---

40)

Крізь стіну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

— О, мій хлопче! — скрикнула мати. — Мій добрий хлопче! Тепер я вдоволена. Я не хотіла нічого більше, лише щоби ти собі ту річ розважив і — сам порішив. Добра ніч, Павле! Нехай тебе Бог благословить і — помагає тобі!

Слідуючого дня рано приступив він з своїм звичайним веселим усьміхом до ліжка матери.

— Всьо в порядку, мамо! — сказав до неї весело. — Попробую ще. І так, сказавши між нами: можливість не така мала!

XIX.

Записки.

Кокеніль здавав собі ясно справу, що буде потребувати дуже сильного оружия, коли схоче взагалї спробувати, аби баронови Гайдельман-Брукови доказати злочин. Аби таке оружие відкрити, мусів насамперед придбати собі приступ до дому свого смертельного ворога, що єму вкінци повело ся при помочи цілої своєї хитрости і штуки удаваня. Він одержав місце в стайни барона, де его займали переважно коло чищеня і митя автомобіля. Між цілою ордою наймитів, що наповняли палату того знатного чоловіка, найшов „Жак“ вскорі одного льокая в плюшевих штанах і шовкових панчохах, що за заплату кількасот франків підняв ся слідити свого пана на кождім кроці і доставити Кокенілеви ключів до дому і всїляких инших потрібних річий.

Позаяк той помічник оповідав, що барон веде записки, які переховує замкнені в зелїзній шафці в бібліотецї, постановив собі „Жак“ чи радше Кокеніль прийти за всяку ціну в посїданє тої книжки. Коли би то удало ся, то гра була виграна.

І удало ся. Одної серпневої ночи около другої години виймив він з шафки, яку скоро і зручно отворив, грубу, оправлену в чорну шкіру книжку в золотими оковами. То була книжка, в котрій містили ся записки барона! Він взяв єї сияючи з радости, замкнув знов шафку, не рушивши нічого иншого і вернув сейчас до своєї комнати в стайни, аби забрати свої річи і чим скорше покинути дім своєї жертви. Але роздумавши лїпше, видалось єму порадн๊йшим заждати на трохи пізнійшу годину, бо утеча тепер серед ночи, мусіла би обудити підозріне сторожа, між тим як від пів до шестої рано буде міг неспостережено вийти крізь отворені двері. Аби якось провести час, почав читати записки і вскорі так дуже заглубив ся в страшних, безсоромних вiзнанях одного з найбільших і найзначнійших злочинців послідного столїтя, що забув на цїле своє окружене і навіть не помітив, що его сьвічка вигоріла до кінця і що крізь вікно почало вже заглядати до комнати сьвітло дня.

I.

Веду ті записки, бо бавить мене то, бо не знаю страху, бо вкінци відчуваю деколи потребу щиро виговорити ся. Очивидно то могло би мене погубити, але чиж не можна кождої хвилї пожити смерти від удару серця, від нещастної пригоди з автомобілем або від тисяч инших несподіваних пригод? Не бою ся нічого...

II.

Половина всїх славних мужів на сьвіті то великі злочинці. Наполеони всякого рода мордують тисячі, рабують десятки тисяч людий. В зьвіринім сьвітї діє ся так само, а ангели і чорти також борють ся між собою і сильнійші в тій борбі побіджають...

III.

Перед пятьма лїтами допустив ся я одної річи, яку названо би підлим і обурюючим злочином. В дійстности зробив я лиш то, що мій розум приписував менї як конечну річ і що я задля того уважав моїм обовязком. Але назвім то про мене злочином. Отже мене цікавило слідити на собі самім наслідки того злочину; але я не найшов їх. Тішу ся знамени-

ворохобних провідників склоняє ся до увзгляднення сего жадання з тою застороогою, що цісареви мають прислугувати лише почести, а не політичні права. Інші заявляють ся за утворенем національної хіньскої династиї.

Новинки.

Львів, 23 грудня 1911.

— Стан здоровля Є. В. Цїсаря. „Korresp. Wilhelm“ доносить: Розширені деякими часописями вісти о лихім стані здоровля Єго Вел. Цїсаря суть безосновні. Стан здоровля Цїсаря єсть постійно добрий. Катар, якого Цїсар набавив ся минулого тиждня, зменшив ся, а також і кашель ослаб та єсть надія, що небавком зовсїм уступить. Апетит також єсть добрий. Нічний спочинок від ряду днїв єсть також зовсїм правильний. Загальний стан єсть дуже добрий, отже нема причини до противних донесень. Цїсар через цїлий час держить ся точно свого звичайного подїлу працї і анї одного дня не залишить приймати рапорти. Онодї рано Цїсар по рапортї ґенерального ад'ютанта Больфраса приняв ґр Еренталя на окремій авдиенциї, котра тревала годину, а відтак приняв на довшій авдиенциї мінїстра війни, наконець директора кабінетової канцелярії Шісля. В полудне відбув Цїсар півгодинний прохід по Шенбруньскім городї.

— Іменованя і перенесеня. Львівский висший суд краєвий переніс стар. офіцияла канцелар. Арона Орнштайна з Калуша до Станиславова і Ад. Буковского з Копичинець до Ходорова; іменував офіциялів канцеляр: Волод. Пачеля в Тернополи ведучим книги ґрунтові в Тернополи, Йос Германа в Золочеві і Фр. Ґоляна в Калуши стар офіциялами канцелїстів: Ів. Дзюбанюка в Заболотові Людв Вішневского в Раві руск., Вол. Германа в Гвіздци і Фел. Жупніка в Городенцї всїх з полишенем в дотеперішнім місци службовім.

— Вибори до стрийскої Ради повітової. В четвер відбули ся в Стрию вибори до Ради повітової. До видїлу увійшли бурмістр міста др Кальш; з найвисше оподаткованих др. Калитовский, заступник др. Гарасимов; Розенберг, заступник Шенфельд; з Поляків бар Брунїцкий і Бараньскай. Маршалком вибраний п. Онишкевич а віцемаршалком о. Остап Нижанковский.

— Страшна подія з медведем. З Кельц в радомскій ґуберніі в Росиї доносять про таку пригоду: З воза вандрівної трупи фарнників підчас представленя вирвав ся старий медвідь а кинувшись на товпу людий загриз трое дїтий і дві старші особи. Медведя застрілено. Серед переходу, який спинив ся потерпіло ще богато осіб.

— На памятник бл. п. А. Могильницкого. Комітет обходу столїтя уродин Маркіяна Шашкевича рішив вшанувати память ще двох других подвижників нашого народного відродженя, яких соті роковини уродин припадають рівнож сего року, а саме бл. п. о. Антона Могильницкого і Івана Вагилевича.

Гріб о. Антона Могильницкого знаходить ся в Яблїнці коло Солотвини, а на нїм видніє малесенький деревляний хрест з польскою написею.

Гріб Івана Вагилевича, який спочиває на стрийскім кладовищи у Львові, годі віднайти.

Тому то рішив Комітет поки що поставити памятник на гробі о. А. Могильницкого і хоть сим способом зазначити пошану для автора „Скита Манявского“ і отсим відкликує ся до загалу, щоби хоть найдрібнїйшими жертвами прийшов в поміч Комітетови. Комітет уважає злишним мотивувати обширнїйше конечність здвигненя памятника на гробі бл. п. о. А. Могильницкого, бо сама обставина, що він був рівнож один з тих, що в трийцяти роках піднїв прапор народної мови і перший по Маркіянї промовив „із серця руского до руских сердець“ та як раз пятьдесять лїт тому назад на перш м засїданю Сойму, до якого був вибраний послом з богородчаньско-солотвиньского повіта дня 15 цьвітня 1862 на промову польского посла, взиваючу Русинів до братньої любови сказав: „Покажіть, що ви братя, що ви щирі други, покажіть, що в 1848 р. любов, єдність і свобода не були слова, но дїла, а тоді всїх обивателїв обцїлуєм, чи Лях, чи Русин“. Сї слова о. Антона Могильницкого може ще і нинї повторити кождий сьвідомий Русин-Українець. Се вистарчить, щоб загал зрозумів, що вшанованє єго памяти се народний обовязок, від якого не вільно відтягнути ся нікому.

Всякі жертви просить Комітет присилати до Тов. „Просьвіти“ з дописною „на памятник бл. п. А. Могильницкого“.

— Пригода на зелїзници. Дирекция зелїзниць державних у Львові подає до відомости: В ночи з 22 на 23 с. м. наїхав надзвичайний поїзд особовий ч. 1212 межи стациями Глубока а Фульштин (лінія Самбір Хирів) на вози, котрі відорвали ся від поїзду тягарового ч. 1469. Три особи дізнали легкої контузиї. Пригода ся спричинила кількагодинну перерву в руху.

— Замість зими — весна. Стан воздуха в послїдних днях так значно змінив ся — бодай тут у нас в львівских сторонах, що мимо волї насуває ся гадка чи не схитнула ся може вісь землї якось так, що замість зими надходить вже весна. Вчера зрана падав дощ а відтак настав був ясний і теплий весняний день з вітром від полудня. Нині около 10 год. рано показував термометр 5 степенів тепла. З Гродна в Росиї знов доносять, що там над містом і в цїлій охрестности лютила ся страшна снїговиця і снїг засипав зелїзницї так, що рух був дуже утруднений.

— Самоубийство. Вчера около пів до 7 г. полїциян, що робив службу на ул. Сикстускій, зачув вистріл, походячий зі склепу Йосифа Бікелеса ч. 2. Зайшовши до середини, знайшов там лежачого на земли в калюжи крови Бікелеса з простріленою головою. Бікелес на вид полїцияна промовив ще: „Нинішна нужда“ і стратив притомність. В станї грізнім, майже безнадійним відставлено єго до шпиталю. Причиною самоубийства був очевидно лихий стан фінансовий нещасливого.

— Убийство рабункове. З Самбора доносять: Дня 11 с. м. по полудни убито в лїсї належачім до Волощи чотирома зарубами сокири в голову касиєра лїсового, Якова Шпіндля з Луки. Убийник зрабував своїй жертві 96 кор. 40 сот. Яко сильно підозріного о доконане того злочину арештовала жандармерия Дмитра Мельку з Білини великої і відставила єго до суду повітового в Луцї.

— З салї судової. Перед львівским трибуналом орікаючим закінчила ся вчера карна розправа против двох челядників столярских, Йосифа Крохмального і Юрия Кафтана та против комнатного маляря Корнеля Кутковского обжалованих о то, що у вересни підчас забави, яка відбувала ся в сали Товариства ветеранів войскових так сильно побили Антона Васючиньского, котрий там авантурував ся, що той внаслїдок того на місци закінчив житє. По промові прокуратора і оборонців дра Вирострка, дра Вассера і дра Зарицкого трибунал по короткій нарадї засудив Крохмального на рік тяжкої вязниці а Кафтана на 6 місяців тяжкої вязни-

---

тим здоровлем, їм з апетитом, сплю добре і уживаю житя. Мої нерви в цїлковитім порядку. Жалю не відчував я нїколи. Маю веселу вдачу і виглядаю о кілька лїт молодше і сьвіжійше як перед тим „злочином“. Отже то нісенїтниця говорити, що злочин витискає на чоловіцї своє погане, відражаюче пятно...

IV.

Вчера вечер (4 липня) застрілив я в Ансонії одного чоловіка (Мартінеца). Я слїдив при тім мої чувства дуже точно і пересьвідчив ся, що они були як найзвичайнїйші. Справа не була нї небезпечна нї тяжка. Польованє на тигра або медведя о много більше розбирає нерви. Застрілене чоловіка є лагідною розривкою...

V.

Мушу сказати, що незвичайно подивляю мою відвагу, мій розум і мою штуку використованя всїх даних можливостий. Моїм найбільшим успіхом було подружє з одною з найбогатших вдовиць Америки і зручність, з якою я її і її дочку усунув і прийшов в посїданє її маєтку. І я зробив добрий ужиток з величезних средств, які придбав її чоловік брудним скупарством, обманьством і використовуванем других людий. То мусїв бути зовсїм простий чоловік. До того називав ся ще Міке!..

VI.

Бою ся снів тої дївчини. Коли она при сьвідомости можу над її тїлом а також більше або менше над її душею заволодїти. Але над її снами не маю нїякої власти. Коли гляджу в її пречудні очи здаєть ся менї нераз, немов би она якимсь шестим змислом всїлякі річи відчувала або відгадувала. Бою ся її снів! —

То і богато иншого читав Кокеніль і був все ще тим так занятий, що о нїчім иншім не думав, коли нараз озвав ся до него якийсь грубий голос:

— Як здаєть ся, то ви, друже, маєте дуже займаючу книжку!

Аґент поглянув до гори і побачив барона Гайдельмана-Брука, що глумливо усьміхаючи ся і з заложеними недбало руками в кишенях стояв в отвертих дверях.

— Що більше як займаюча, она чудесна, просто неймовірна! — відповів Кокеніль спокійно. — Прошу, замкніть двері. Тягне.

Він два рази чихнув і сягнув свобідно до кишенї, немов би хотїв виймити хустину.

— Ого! — крикнув тамтой остерігаючим голосом. — Не так! Руки до гори! Мій револьвер в осьтій кишени вцїлений на вас. Коли тільки рушите ся, вистрілю до вас.

— То штука американьских „ковбоїв“. Ви мусїли бути на диким Заходї — відповів Кокеніль повинуючись.

— Станьте там лицем до стїни! — приказав барон. — Руки до гори! Стояти тихо!

Легкі руки перебігли по нїм скоро; Барон відобрав єму револьвер і в найблизшій хвили почув він, як сталеві рамена обіймили єго мов клїщами, а щось мягкого і вогкого притиснуло ся до єго лиця. Ах, той солодкавий, обридливий запах — то був хльорохорм! Треба було боронити ся. Але якийже слабий став він тепер — як сильні ті обіймаючі єго рамена. Чи борба справдї покінчить ся програною? Так, один мусить улягти — чи тим одним буде він? Що сказав би на то Тініоль? Не міг собі зовсїм уявити. — Єго гадки не слухали єго вже. Які дивні сьвітла! — Гей, Цезар! — Нї — щож єго не убили? — А єго мати — ось іде мати — „Я, я зробив, мамо, що міг!“

Нараз зробила ся темна ніч!

* * *

Коли Кокеніль прийшов знов до сьвідомости, було першою єго гадкою, що єго нїчо не болить. Чув, що лежить на зимній камінній підлозї з мішком з грубого полотна, наповненим імовірно гиблївками під головою. Не отвираючи очий почав розпізнавати, втягаючи воздух в себе, потер палець о підлогу і понюхав єго, наслухуючи рівночасно. Тепер почув шелест, відтак легке скробанє.

— Велика шкода, що ви пишете ваші неоцїнені записки оловцем — відозвав ся по хвили.

Сейчас посунуло ся крісло і хтось наблизив ся до него.

— Звідки то знаєте? — спитав грубий голос.

— Я чув як ви перед тим затинали єго, ще заки з'їли брескву.

— О, ви мене вже довго підглядаєте?

— Не бачучи вас; мене бавило мати замкнені очи.

— А брескву ви певно занюхали?

— Так і чув як зерня та падали на землю.

(Дальше буде).

ці та на зворот коштів і заплату відшкодованя. Кутковского увільнено від обжалованя о злочин публичного насильства а засуджено на грошеву кару 20 кор. за безправне ношеня оружия.

Перед звичайним трибуналом станули вчера музикант Адольф Шпет і его сини Павло і Йосиф обжаловані о то, що допустили ся публичного насильства на челяднику Маркусї Буртї. Бурт насварив у варстатї на Йосифа Шпера за то, що він спізнив ся а той пожалував ся батькови, котрий дібравши собі до помочи другого сина Павла впав до варштату і там всї три били Бурта зелїзною штабою і молотком так, що аж заломили кість в голові.

Адольф Шпет боронив ся тим, що Бурт перший кинув ся на него з розпаленим зелїзом і попалив на нїм одїне і сорочку. Син Павло казав, що в обороні батька відтрутив Бурта, а той тодї впав на зелїзні штахети приготовлені до направи і розбив собі голову. Пошкодований Бурт казав, що обжаловані говорять неправду. Він нездужав через 5 місяців та ще й тепер не зовсїм здоров. Прочі сьвідки, між иншими й властителька варстату Анна Швальб зізнавали некористно для обжалованих.

Трибунал по нараді засудив Адольфа Шпета на півтора року тяжкої вязниці, Павла Шпета так само на півтора року, а Йосифа на 6 місяців — крім того на заплату відшкодованя Буртови. На жаданя прокуратора, Адольфа і Павла Шпета відведено зараз до вязниці.

— **Дрібні вісти.** В поспішнім поїздї межи стациями Дембіцою а Ряшевом знайдено коло умивальні полярес з 600 коронами і білетом візитовим на імя Зиґмунт Марціньский. Полярес зложено на поліциї. — Різникови Йосифови Бояковскому вкрадено вчера рано около 7 год. на площи Бернардиньскій коня з візком, котрого лишив без надзору пішовши полагоджувати справунки. — Йоель Мур з Глинян наїхав оногди на ул. Коперника з такою силою на віз трамваевий, що вибив в нїм дишлем діру і зранив в ногу стоячого на плятформі Йосифа Возьняка. — Кость Беньо з Ременова наїхав на ул. Жовківскій 8 лїтну дівчинку і дишлем повалив єї на землю, причім дитина покалїчила ся в лице. — В реальности при площи сьв. Теодора ч. 5 вкрали злодїї з пода білє Генриха Кеслера вартости 200 кор.

Телеґрами.

Петербург 23 грудня. „Речь" доносить, що в Киеві вчера делеґати „союза народу росийского" устроїли ворожу демонстрацию не лиш перед австро угорским консулятом але також і перед будинком клюбу польского. Повибивали шиби і поробили всїлякі спустошеня.

Константинополь 23 грудня. В справі заяви вел. везира в палаті послів що до заключеня мира видано офіцияльний комунїкат з повідомленем, що Порта аж до послідної каплї крови буде боронити своїх прав до Тріполїса і Кіринаїки.

Токіо 23 грудня. Хоч з компетентних жерел заявлено, що справа інтервенциї держав в Хінї не була ще обговорювана, зачувати мимо того, що Япанія робить приготовленя до походу до Хіни на случай, коли би там непокої прибрали такі розміри, котрі би наказували постановити щось рішучого.

Константинополь 23 грудня. Міністер війни заказав офіцирам приходити на засїданя палати послів а вихованцям шкіл войскових читати ґазети.

Лїсбона 23 грудня. Після урядових донесень причини бунту войска в Браґа були слїдуючі: Комендант 19 полку піхоти в тій місцевости добачив брак карности серед вояків, перенесених до полку з провінциї Алемтехо (Alemtejo). Тодї вояки явно збунтували ся і підчас тої ворохобнї зранили тяжко комендантa полку вистрілом з карабіна. 39 вояків видано судови ґарнізоновому. Спокій введено.

Цїна збіжа У Львові.

дня 22-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·40
Жито	9·20	„	9·40
Овес	8·—	„	8·20
Ячмінь пашний	8 —	„	8 50
Ячмінь броварний	8·50	„	10 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14 —
Вика	10·—	„	11 —
Бобик	8 —	„	8 25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80 —	„	90·—
Конюшина біла	110 —	„	125·—
Конюшина шведска	75 —	„	90·—
Тимотка	70·—	„	80·—

Надіслано.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) грайки, призначеної до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного дворця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **3·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшова, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·16**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, **3·05***) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·45, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, **9·58**, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: **7·33**, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.